

22. nov. 1949.

Personlig.

Herr biskop Bj. Skard,

Tönsberg.

Det sladder og rykteuvesen som sattes igang som et ledd i den såkalte "isfront" og det senere såkalte "rettsoppgjør" med påfølgende angiverier, beskyldninger, utrenskinger og ærekrenkelser synes desverre å være gåt folk slik i blodet at det har dannet skole.

Beskyldninger og rykter skyller fremdeles over landet og skvetter også på dem som trodde seg beskyttet av det man kalte for "folkets rettsbevissthet".

Ingen kan føle ryggen fri. Intet sted er det fred. Heller ikke omkring Kirken, hvis handlinger under okupasjonen idag atter bedømmes mere efter kristne enn efter politiske prinsipper.

Under de rådende forhold er det meget vanskelig å skille usandhet fra sandhet.

Som tilhørende Deres menighet innen den Norske Statskirke tillater jeg meg derfor å forelegge Dem nedenstående spørsmål:

1. Er det riktig at prester eller Kirken under okupasjonen på forhånd godkjente de mord på medlemmer av Nasjonal Samling som gik under navn av likvideringer?
2. Er det riktig at prester eller Kirken rettferdiggjorde disse handlinger med "at de hadde spurt Gud"?

Dette er det mest forferdende og det mest ødeleggende ^{fy}fykte av alle, fordi det undergraver menneskenes tillid til ærligheten i den vanlige forkyndelse av det ene fornødne.

Jeg håper derfor at De med bestemthet kan benekte dets rigtighet og derved sette også meg istand til å gjøre det samme overalt hvor jeg måtte få anledning.

Ærbødigst

G. H. (sign.)